

Oració a la Sagrada Família

Jesús, Maria i Josep,
en vosaltres contemplem
l'esplendor del veritable amor,
a vosaltres, confiats, ens adrecem.
Santa Família de Natzaret,
feu també de les nostres famílies
lloc de comunió i cenacle d'oració,
autèntiques escoles de l'Evangelí
i petites esglésies domèstiques.

Santa Família de Natzaret,
que mai més no hi hagi en les famílies
episodis de violència, de tancament i divisió;
que el qui hagi estat ferit o escandalitzat
sigui aviat consolat i guarit.

Santa Família de Natzaret,
feu prendre consciència a tothom
del caràcter sagrat i inviolable de la família,
de la seva bellesa en el projecte de Déu.
Jesús, Maria i Josep,
escolteu, acolliu la nostra súplica.

Amén.

Matrimoni i Família en la perspectiva de l'Amor Misericordiós

AL 1. L'alegria de l'amor que es viu en les famílies és també el goig de l'Església. Com van indicar els Pares sinodals, malgrat els nombrosos senyals de crisi del matrimoni, «el desig de família resta viu, especialment entre els joves, i això motiva l'Església». Com a resposta a aquest anhel «l'anunci cristià relatiu a la família és veritablement una bona notícia».

MV 1. Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare. El misteri de la fe cristiana sembla trobar la seva síntesi en aquesta paraula. Ella s'ha tornat viva, visible i ha assolit el seu cim en Jesús de Natzaret. El Pare, «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), després d'haver revelat el seu nom a Moisès com a «Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor» (Ex 34,6) no ha cessat de donar a conèixer de diverses maneres i en tants moments de la història la seva naturalesa divina. En la «plenitud del temps» (Ga 4,4), quan tot estava disposat segons el seu pla de salvació, Ell envià el seu Fill nascut de la Verge Maria per a revelar-nos de manera definitiva el seu amor. Qui l'ha vist a Ell, ha vist el Pare (cf. Jn 14,9). Jesús de Nazaret amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona¹ revela la misericòrdia de Déu.

MV 2. Sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. És font d'alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra salvació. Misericòrdia: és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia: és l'acte últim i suprem amb el qual Déu ve al nostre encontre. Misericòrdia: és la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida. Misericòrdia: és la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat. *Misericòrdia i caritat*

AL 11. El Déu Trinitat és comunió d'amor, i la família n'és el reflex vivent. Ens il·luminen les paraules de sant Joan Pau II: «El nostre Déu, en el seu misteri més íntim, no és una solitud, sinó una família, ja que porta en si mateix paternitat, filiació i l'essència de la família que és l'amor. Aquest amor, en la família divina, és l'Esperit Sant». La família no és, doncs, quelcom aliè a la mateixa essència divina. Aquest aspecte trinitari de la parella té una nova representació en la teologia paulina quan l'Apòstol la relaciona amb el «misteri» de la unió entre Crist i l'Església (cf. Ef 5,21-33).

AL 30. Davant cada família es presenta la icona de la família de Natzaret, amb la seva quotidianitat feta de cansaments i fins de malsons, com quan hagué de sofrir la incomprendible violència d'Herodes, experiència que es repeteix tràgicament encara avui en tantes famílies de pròfugs rebutjats i inermes. Com els mags, les famílies són invitades a contemplar el Nen i la Mare, a prostrar-se i a adorar-lo (cf. Mt 2,11). Com Maria, són exhortades a viure amb coratge i serenar els seus desafiaments familiars,

tristos i entusiasmadors, i a custodiar i meditar en el cor les meravelles de Déu (cf. Lc 2,19.51). En el tresor del cor de Maria hi ha també tots els esdeveniments de cada una de les nostres famílies, que ella conserva acuradament. Per això pot ajudar-nos a interpretar-los per a reconèixer en la història familiar el missatge de Déu.

AL 40. «Si bé a risc de simplificar, podríem dir que existeix una cultura tal que empeny molts joves a no poder formar una família perquè estan privats d'oportunitats de futur. Ara bé, aquesta mateixa cultura concedeix a molts d'altres, per contra, tantes oportunitats, que també ells es veuen dissuadits de formar una família» [...] Necessitem trobar les paraules, les motivacions i els testimonis que ens ajudin a tocar les fibres més íntimes dels joves, allí on són més capaços de generositat, de compromís, d'amor i fins d'heroisme, per tal d'invitar-los a acceptar amb entusiasme i valentia el desafiament del matrimoni.

AL 133. L'amor d'amistat unifica tots els aspectes de la vida matrimonial, i ajuda els membres de la família a tirar endavant en totes les etapes. Per això, els gestos que expressen aquest amor han de ser constantment conreats, sense mesquinesa, plens de paraules generoses. En la família «és necessari fer servir tres paraules. Voldria repetir-ho. Tres paraules: permís (o si us plau), gràcies, perdó. Tres paraules clau!». «Quan en una família un no és entremetedor i demana permís (o diu "si us plau"), quan en una família un no és egoista i aprèn a dir "gràcies", i quan en una família un s'adona que ha fet alguna cosa mal feta i sap demanar "perdó", en aquesta família hi ha pau i hi ha alegria». No siguem mesquins en l'ús d'aquestes paraules, siguem generosos per a repetir-les dia a dia, perquè «alguns silencis pesen, a vegades fins i tot en la família, entre marit i muller, entre pares i fills, entre germans». ¹³⁴ En canvi, les paraules adequades, dites en el moment just, protegeixen i alimenten l'amor dia rere dia.

AL 204. Les respostes a les consultes també expressen amb insistència la necessitat de la formació d'agents laics de pastoral familiar amb ajuda de psicopedagogs, metges de família, metges comunitaris, assistents socials, advocats de minoritat i família, amb obertura a rebre les aportacions de la psicologia, la sociologia, la sexologia i àdhuc el *counseling*. Els professionals, en especial els qui tenen experiència d'acompanyament, ajuden a encarnar les propostes pastorals en les situacions reals i en les inquietuds concretes de les famílies. «Els camins i els cursos de formació destinats específicament als agents de pastoral podran fer-los idonis per a inserir el mateix camí de preparació al matrimoni en la dinàmica més àmplia de la vida eclesial». Una bona capacització pastoral és important «sobretot en vista de les situacions particulars d'emergència derivades dels casos de violència domèstica i l'abús sexual». Tot això de cap manera no disminueix, sinó que complementa, el valor fonamental de la direcció espiritual, dels inestimables recursos espirituals de l'Església i de la Reconciliació sacramental.

AL 291. «L'Església ha d'acompanyar amb atenció i cura els seus fills més fràgils, marcats per l'amor ferit i extraviat, donant-los de nou confiança i esperança, com la llum del far d'un port o d'una torxa portada enmig de la gent per a il·luminar els qui han perdut el rumb o es troben enmig de la tempesta». No oblidem que, sovint, la tasca de l'Església s'assembla a la d'un hospital de campanya.

AL 295. En aquesta línia, sant Joan Pau II proposava l'anomenada «lei de gradualitat» amb la consciència que l'ésser humà «coneix, estima i realitza el bé moral segons diverses etapes de creixement». No és una «gradualitat de la llei», sinó una gradualitat en l'exercici prudencial dels actes lliures en subjectes que no estan en condicions sigui de comprendre, de valorar o de practicar plenament les exigències objectives de la llei. Perquè la llei és també do de Déu que indica el camí, do per a tots sense excepció que es pot viure amb la força de la gràcia, encara que cada ésser humà «avança gradualment amb la progressiva integració dels dons de Déu i de les exigències del seu amor definitiu i absolut en tota la vida personal i social».

El Evangelu
es lo ideal
hay una
"gradualidad"

AL 307. Per tal d'evitar qualsevol interpretació desviada, recordo que de cap manera l'Església no ha de renunciar a proposar l'ideal ple del matrimoni, el projecte de Déu en tota la seva grandesa: «Cal encoratjar els joves batejats a no dubtar davant la riquesa que el sagrament del matrimoni procura als seus projectes d'amor, amb la força del sosteniment que reben de la gràcia de Crist i de la possibilitat de participar plenament en la vida de l'Església». La tebior, qualsevol forma de relativisme, o un excessiu respecte a l'hora de proposar-lo, serien una falta de fidelitat a l'Evangelí i també una falta d'amor de l'Església envers els mateixos joves. Comprendre les situacions excepcionals mai no implica amagar la llum de l'ideal més ple ni proposar menys del que Jesús ofereix a l'ésser humà. Avui, més important que una pastoral dels fracassos és l'esforç pastoral per consolidar els matrimonis i així prevenir les ruptures.

AL 310. No podem oblidar que «la misericòrdia no és sols l'obrar del Pare, sinó que es converteix en el criteri per a saber qui són realment els seus veritables fills. Així, doncs, som cridats a viure de misericòrdia, perquè a nosaltres en primer lloc se'ns ha aplicat misericòrdia». No és una proposta romàntica o una resposta feble davant l'amor de Déu, que sempre vol promoure les persones, ja que «la misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església. Tot en la seva acció pastoral hauria d'estar revestit per la tendresa amb què s'adreça als creients; res en el seu anunci i en el seu testimoniatge envers el món no pot mancar de misericòrdia». És veritat que a vegades «ens comportem com a controladors de la gràcia i no com a facilitadors. Però l'Església no és una duana; és la casa paterna on hi ha lloc per a cada un amb la vida que porta a l'esquena».

315. La presència del Senyor habita en la família real i concreta, amb tots els seus sofriments, lluites, alegries i intents quotidians. Quan es viu en família, allí és difícil de fingir i mentir, no podem mostrar cap màscara. Si l'amor anima aquesta autenticitat, el Senyor hi regna amb el seu goig i la seva pau. L'espiritualitat de l'amor familiar és feta de milers de gestos reals i concrets. En aquesta varietat de dons i de trobaments que maduren la comunió, Déu hi té la seva estança. Aquest lliurament associa «alhora les coses humanes i les divines», perquè és plena de l'amor de Déu. En definitiva, l'espiritualitat matrimonial és una espiritualitat del vincle habitat per l'amor diví.

AL 310. No podem oblidar que «la misericòrdia no és sols l'obrar del Pare, sinó que es converteix en el criteri per a saber qui són realment els seus veritables fills. Així, doncs, som cridats a viure de misericòrdia, perquè a nosaltres en primer lloc se'ns ha aplicat misericòrdia». No és una proposta romàntica o una resposta feble davant l'amor de Déu, que sempre vol promoure les persones, ja que «la misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església. Tot en la seva acció pastoral hauria d'estar revestit per la tendresa amb què s'adreça als creients; res en el seu anunci i en el seu testimoniatge envers el món no pot mancar de misericòrdia». És veritat que a vegades «ens comportem com a controladors de la gràcia i no com a facilitadors. Però l'Església no és una duana; és la casa paterna on hi ha lloc per a cada un amb la vida que porta a l'esquena».